

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 187/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim VII Wydział Karny z dnia 29 grudnia 2022 roku – sygn. akt VII K 617/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca oskarżonego			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	w zakresie czynu III zarzut obrazy przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w zdyskredytowaniu uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu toksykologii z dnia 15 grudnia 2022 r. odnośnie stwierdzenia możliwej trzeźwości oskarżonego w chwili prowadzenia pojazdu, znajdującej pełne potwierdzenie w zeznaniach świadka A. S. (1), co doprowadziło w konsekwencji do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew twierdzeniom skarżącego, stwierdzić należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu w pkt 1c zaskarżonego wyroku czynu (zarzut III aktu oskarżenia) są prawidłowe, gdyż stanowią wynik, nie budzącej żadnych</p>				

zastrzeżeń i zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny zebranych w sprawie dowodów. Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie

zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Stwierdzić natomiast należy, iż Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekonywująco wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić.

Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną

zgromadzonych w sprawie dowodów.

Bardzo istotne znaczenie miały w niniejszej sprawie zeznania świadka R. J.. Sąd meriti słusznie uznał te zeznania jako wiarygodne, choćby z tego względu, że świadek ten jest dla oskarżonego osobą obcą i nie miał on żadnego racjonalnego powodu, aby składać kłamliwe zeznania. Ponadto zeznania te są – jak słusznie zauważył Sąd I instancji – spójne logiczne i konsekwentne. Znajdują one także potwierdzenie w innych dowodach, jak: zeznania świadków D. R., R. S., P. Z., protokole oględzin pojazdu wraz z dokumentacją fotograficzną. Zresztą treść wniesionej apelacji wskazuje na to, że również i obrona w zasadzie nie kwestionuje wiarygodności zeznań świadka R. J..

W świetle dowodów, które Sąd Rejonowy uznał za w pełni wiarygodne, w tym zeznań świadka R.

J., nie do przyjęcia są twierdzenia oskarżonego, jakoby miał spożywać alkohol dopiero po przyjechaniu samochodem S. (...) do swojego domu przy ulicy (...), a co za tym idzie, że w czasie kierowania samochodem był trzeźwy. W pierwszej kolejności trzeba zwrócić uwagę na opisywany przez świadka R. J. sposób jazdy kierującego S. T. (jazda pod prąd, przekraczanie osi jezdni, zmuszanie innych kierujących do zjeżdżania na bok). To przecież taki sposób jazdy kierowcy S. T. (którym okazał się oskarżony), skłoniły świadka R. J. (pomimo, że zakończył już służbę i miał czas wolny) do tego, aby podjąć wobec oskarżonego działania pościgowe, zmierzające do jego zatrzymania.

Oskarżony spowodował też kolizję drogową, polegającą na uderzeniu samochodem w ogrodzenie

Wyjaśnienia oskarżonego, który zaprzeczał temu, pozostają w sprzeczności z tak oczywistymi

dowodami jak
protokół oględzin,
czy też
dokumentacja
fotograficzna.

Następnie, tuż po
zakończeniu jazdy
samochodem przez
oskarżonego,
świadek R. J.
w bezpośrednim
z nim kontakcie
wyczuł silną woń
alkoholu. Zarówno
zachowanie, jak i
bełkotliwa mowa
oskarżonego
wskazywały, że
znajduje się on w
stanie nietrzeźwości.
Ponadto oskarżony
wiedział (co
zakomunikował mu
R. J.), że za
chwilę pojawi się
patrol policji, a więc
nieuchronnie będzie
on zbadany na
zawartość alkoholu
w organizmie.
Gdyby zatem
oskarżony był
trzeźwy, to w takiej
sytuacji
nielogicznym, a
wręcz zupełnie
niezrozumiałym,
byłoby zachowanie,
polegające na
pośpiesznym
spożyciu alkoholu,
tak, aby zdążyć
to uczynić jeszcze
przed przyjazdem
policji. Przecież
oczywistym jest, że
stan nietrzeźwości
jest zawsze dla
kierującego
okolicznością, co

najmniej obciążającą i żaden normalnie rozumujący kierowca – jeżeli oczywiście jest trzeźwy – nie pije alkoholu spodziewając się przyjazdu policji. Wreszcie twierdzeniom oskarżonego, jakoby przed przyjazdem policji wypił „za domem” alkohol w postaci niecałego pół litra wódki, przeczy też okoliczność, że oskarżony opuszczając swoją posesję, nie miał w ręku butelki z wódką, ale spryskiwacz, z płynem koloru niebieskiego, z którym to udał się do pobliskiego lasu.

Zupełnie nieprzekonywujące są wyjaśnienia oskarżonego, jakoby przed kierowaniem samochodem zażył jakąś tabletkę niewiadomego pochodzenia.

Oskarżony twierdzi, że otrzymał ją od kolegi w pracy, przy czym nie podaje, co to miał być za lek i jak nazywa się ów kolega. Przede wszystkim jednak oskarżony podaje tę okoliczność dopiero na rozprawie

sądowej, po ponad 2 miesiącach od zdarzenia.

Natomiast tuż po zderzeniu, podczas przesłuchania na policji oskarżony w ogóle nie podawał takiej okoliczności.

Nie ma racji skarżący, że oskarżony

przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony był bowiem

przesłuchiwany procesowo przez policję w dniu 2.08.2021 roku o godz. 14.15, a więc w czasie, gdy od zdarzenia upłynęła już ponad doba (k. 24 – 25).

Złożył on wówczas wyjaśnienia, w których nawet słowem nie wspomniał o zażyciu przed kierowaniem samochodem jakiegoś nieznanego środka

farmakologicznego, który to miał popić piwem. Dla Sądu jest oczywistym, że gdyby to była prawda, oskarżony niewątpliwie zeznałby o takiej okoliczności, zwłaszcza, że swoje zachowanie względem policjantów

oskarżony tłumaczy
właśnie działaniem
owego nieznanego
leku.

Niczego nie
zmieniają tu
zeznania świadka A.
S. (2) – partnerki
oskarżonego, które
Sąd I instancji
słusznie uznał za
mało wiarygodne,
nakierowane na
zapewnienie
oskarżonemu alibi.

Nie można zgodzić
się ze skarżącym,
jakoby Sąd meriti
zdyskredytował
uzupełniającą opinię
biegłej z zakresu
toksykologii. Przeczy
temu lektura
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku (k. 208,
208v). Z całą
pewnością Sąd I
instancji nie
zdyskwalifikował
opinii biegłej z
zakresu
toksykologii, a wręcz
przeciwnie, wnioski
biegłej uznał jako
jasne, pełne i
wewnętrznie
niesprzeczne (dział
2.1 – k. 208
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku). Skarżący
nie zauważa
natomiast że biegła z
zakresu toksykologii
w wydanej opinii
uzupełniającej (k.
194 - 195), czemu

obrona przydaje tak duże znaczenie, rozważała jedynie wersję, wynikającą z wyjaśnień samego oskarżonego o spożyciu przez niego połowy piwa przed jazdą samochodem, a następnie wypiciu około 400 ml. wódki, już po tym, jak kierował samochodem.

Tymczasem wersja ta, co wykazał przewód sądowy i o czym szeroko była już mowa wyżej, okazała się być całkowicie niewiarygodna. Tak więc okoliczność, że wyliczenia biegłej (mające zresztą – jak sama wskazała – jedynie charakter orientacyjny) nie wykluczają, z teoretycznego punktu widzenia, wersji oskarżonego o „nadpiciu” alkoholu, to nie mogą one przesądzać o tym, że było tak w istocie. Jak już wspomniano, całokształt zebranych w sprawie dowodów poddanych prawidłowej analizie przez Sąd I instancji, dobitnie przemawia za tym, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie

<p>zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Reasumując powyższe rozważania, stwierdzić należy, że żaden z podnoszonych argumentów w złożonej apelacji nie był w stanie podważyć dokonanej przez Sąd I instancji oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynu III.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Podniesiony zarzut zmierzający do</p>			

<p>wykazania, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 4 k.k., nie okazał się zasadny i nie mógł spowodować uniewinnienia oskarżonego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>w zakresie czynu I i II – zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności, będącej wynikiem nieuwzględnienia okoliczności działających na korzyść oskarżonego, w szczególności faktu, iż jego wzburzone zachowanie, a tym samym sposób postępowania w stosunku do funkcjonariuszy Policji, były spowodowane złym stanem zdrowia oskarżonego w dniu zdarzenia, a także faktu przyznania się oskarżonego do zarzucanych mu w pkt I i II wyroku czynów oraz wyrażenia skruchy z powodu ich zaistnienia, co z kolei doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy orzeczoną karą, a karą, która</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	powinna zostać orzeczona przy prawidłowym zastosowaniu dyrektywy wymiaru kary i orzecznictwa.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych prowadzi do wniosku, że orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności nie noszą znamion rażącej niewspółmierności, w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd Rejonowy przy wymiarze kary, miał na względzie i prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości popelnionych przez oskarżonego czynów, stopień jego zawinienia oraz pozostałe dyrektywy wymiaru kary,</p>				

określone w art. 53 k.k.

Orzeczone za czyny przypisane oskarżonemu w pkt 1 a i 1b zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności nie noszą znamion, ani „rażącej”, ani nawet „zwykłej” niewspółmierności, skoro przypisane oskarżonemu przestępstwa zagrożone są karami: do 3 lat (art. 222 § 1 k.k.) i do 1 roku pozbawienia wolności (art. 226 § 1 k.k.), a w niniejszej sprawie oskarżonemu wymierzone zostały odpowiednio kary: 6 miesięcy i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Są to więc kary zbliżone do progów minimalnych, co przemawia za tym, że Sąd Rejonowy odpowiednio wyważył wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar, zgodnie z dyrektywami wskazanymi w art. 53 k.k.

Oskarżony nie spełnił także warunków (art. 37a § 1 k.k.) dla wymierzenia

wobec niego kar
łagodniejszego
rodzaju. W pełni
zgodzić się należy
z Sądem meriti, iż
tylko wymierzenie
oskarżonemu kar
pozbawienia
wolności, będzie
współmierne do
stopnia winy
oskarżonego, jak i do
stopnia społecznej
szkodliwości
popelnionych
przestępstw i tylko
taka kara spełni
w sposób właściwy
cel zapobiegawczy
oraz wychowawczy,
jak również cele
kary w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Mając na uwadze
wszystkie
okoliczności sprawy,
nie można zgodzić
się należy ze
skarżącym, iż
wymierzone kary
są niewspółmierne
do stopnia winy
oskarżonego, jak i do
stopnia społecznej
szkodliwości
popelnionych
przestępstw. Sąd
Okręgowy nie
dopatruje się w
karach orzeczonych
wobec oskarżonego
cech rażącej
surowości, co
mogłoby uzasadniać
dokonanie zmian
wymierzonych mu

kar. Stopień społecznej szkodliwości czynów z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k., wyrażający się we wręcz skandalicznym zachowaniu oskarżonego wobec policjantów, wykonujących swoje obowiązki, był znaczny. Sąd meriti wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do winy i okazywaną skruchę, co wpłynęło przeciw na wydatne złagodzenie kary. Natomiast okoliczność, że oskarżony dopuścił się przestępstw względem funkcjonariuszy policji, będąc pod wpływem silnego leku, nie została – z przyczyn omawianych już wyżej (w dziale 3.1) uznana za dostatecznie wykazaną.

Brak jest także podstaw do modyfikowania orzeczonej kary łącznej.

Kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi

ona wyraz
potępienia w
stosunku do
postępowania
sprawcy, jak również
podkreśla
nieopłacalność
przestępczej
działalności. Z
drugiej strony,
orzeczona kara
łączna powinna
być niezbędną dla
osiągnięcia celów
indywidualnego
oddziaływania. W
procesie orzekania
kary łącznej sąd
powinien opierać
się na dyrektywach
określonych w art.
85a k.k., tak
aby możliwa stała
się odpowiedź na
pytanie, czy w
danym przypadku
zachodzą
okoliczności, które
przemawiają za
zsumowaniem
dolegliwości, czy też
przeciwnie - w
imię racjonalizacji
karania, wskazują
na konieczność
pochłonięcia części
kar. Stosowanie
zatem kumulacji,
albo absorpcji, jako
że są to rozwiązania
skrajne, wymaga
istnienia
szczególnych
przesłanek
przemawiających za
jednym, albo drugim
rozstrzygnięciem.

Jak słusznie przyjął
Sąd meriti w

niniejszej sprawie, brak jest takich przesłanek do zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji. Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, obowiązuje natomiast do przyjęcia zasady mieszanej (asperacji).

Podnieść trzeba, iż Sąd Rejonowy mógł w niniejszej sprawie orzec karę łączną, biorąc za punkt wyjścia skazania za trzy przestępstwa jednostkowe, czyli od 1 roku pozbawienia wolności do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy uznał, iż właściwą karą łączną dla oskarżonego będzie kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Także w przekonaniu Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę

wszystkie ustalone przez Sąd meriti okoliczności – wymiarze oskarżonemu kary łącznej w ww. wymiarze, będzie adekwatną reakcją karną, a kara taka spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zauważyć też należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (por. wyrok Sądu Najwyższego z

<p>dnia 4 lipca 1972 roku – V KRN 230/72; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku – KZS 4/96 poz. 42). Taka sytuacja w niniejszej sprawie z pewnością nie zachodzi.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu I i II poprzez orzeczenie oskarżonemu łagodnej kary o charakterze nieizolacyjnym w oparciu o art. 37a k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ zarzut apelacji dotyczący wysokości i rodzaju wymierzonych kar nie okazał się zasadny, o czym była szczegółowo mowa powyżej, złożony wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zaskarżony wyrok jest słuszny i odpowiadający prawu. Podniesione zarzuty nie okazały się zasadne, o czym była już mowa wyżej.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	O kosztach postępowania odwoławczego – mając na uwadze merytoryczną treść rozstrzygnięcia – orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Zgodnie z treścią powyższego przepisu koszty te, na które składają się wydatki Skarbu Państwa i opłata sądowa – ponosi ten kto wniósł nieuwzględniony środek odwoławczy.	

	Wysokość opłaty sadowej określono na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Z 1983 roku Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana